משניות מבוארות

מסכת בכורות פרק ב

הנותן לו בקבלה פטור מן הבכורה, שנאמר (במדבר ג, יג): "הקדשתי לי כל בכור בישראל", **אבל לא באחרים. כהנים וגלוים חייבים בבכור, לא נסיתו מבכור בהמה טהורה ולא נסיתו אלא מפדיון הבן ומעשר חמור,** מדכתיב (שם יח, טז) "אך פדה תפדה את בכור הבהמה הטמאה תפדה" כל שישנו בכור אדם חייב בכור הבהמה טמאה, וכל שאינו בבכור בהמה טמאה, אבל מבכור בהמה טהורה לא נתמעטו.

ב **כל הקדשים שקדם מום קבוע להקדשן,** דברי הן כמקדיש עצים לצמים לתמיד ואין בהן קדשת הגוף, ומיירי שהקדישן לתמיד ולבנים מהן קרבן למזבח (רש"י) **נפדו ונמכרו בחולין, חייבין בבכורה ובמתנות,** זרוע ולחיים וקיבה כחולין גמורין, **ויוצאין לחלין להנזיר ולהנעבד** כשאר בהמת חלין, אבל כל זמן שלא נפדו סובר האי תנא דקדשת דמים מדחה מן הבכורה, שאין קדשת בכור חלה על קדשת דמים, **ונולדן וחלבן מתר לאחר פדיונן,** אבל מקדיש תמימים ונעשו בעלי מומין ולדן אסור כדלקמן מ"ג, ומיירי שנתערבו לפני פדיון ותתיל לאחר פדיון, **וחלבן נמי אם הקדישן תמימים** כדלקמן (דברים יב, יט) "תזבח ואכלת בשר", דרשינן ("תזבח" – "בשר" – "אכלת") ולא לבלבך, "בשר" ולא חלב, **והשותין בחרן אפילו** קדם פדיון **פטור ואין עושין תמורה** אפילו קודם פדיון דהם המיר בהמה אחרת על זו איננה נעשית תמורה, דרק כשהיתה טוב מעקרא נעשית תמורה אבל רע מעקרא איננה נעשית תמורה, **ואם מתו יפדו,** ואף על פי שאין פודין הקדשים להאכילן לכלבים, הני כעצים בעלמא הם, **חוץ מן הבכור** שאם קודש מרחם, ואפילו קדם מומו להקדשו של עליה קדשה גמורה אלא שאין כשרים להקרב, **ומן המעשר** בהמה, דכתיב גבי מעשר (ויקרא כז, לב) "לא יבקר בין טוב לרע", ורע נקרא בעל מום. **ג) כל שקדם לקדשן את מומן, או אפילו קדם מום עובר להקדשן,** דמום דעכר כמאן דליתא, **אלאחר מכאן נולד להם מום קבוע ומדא, פטורים מן הבכורה ומן המתנות,** דכתיב גבי מקדשים (דברים יב, טז) "כצבי וכאיל", מה צבי ואיל פטורין מן הבכורה (דברים יד, כג) "אשר יולד בבקרך ובצאנך", ולא צבי ואיל אף פטולי המקדשין שנפדו פטורין מן הבכורה, **ומן המתנות,** דהיינו זרוע ולחיים והקבה, **ואינן יוצאין לחלין בפדיון להנזיר ולהנעבד,** דכתיב (שם יב, טז) "תזבח ואכלת" אין לך בהן אלא תזבח וזריחה, **ונולדן וחלבן אסור אפילו לאחר פדיון.** ונולדן מיירי בנתערבו לפני פדיון ונולדו לאחר פדיון, חלבן אסור, דכתיב (שם) "ואכלת בשר", ולא חלב, **והשותין בחוץ לארץ קרבן, חייב.** ואף על פי שאינן רואיין לאהל מועד, מיירי בדקין שקבעון כדפרשתי לעיל. **ומעשין תמורה** קדם פדיונן, דכתיב (ויקרא כז, י) "טוב בערכו או רב בטובו", ורע נקרא בעל מום. **ואם מתו יקברו,** דאין פודין קדשים להאכילן לכלבים. צאו ברדל נקרא ששם הבהמה בדמים קבוצים ומשלם לו אחר כמה שנים אותן דמים, בין מתו בין הוזלו, וחולקין בולדות שנולדו באותו זמן **ד) המקבל צאן ברדל מן הנכרי, ולדות פטורין מן הבכורה,** דהיינו בה ולדות פטורות מן הבכורה, כיון דאי לא יהיב ליה זוזי לנכרי לוקח הבהמה, ואי לא משכח לבהמה לוקח לולדות, **חייב** דכתיב "בבקרך ובצאנך", **אבל ולדי ולדות** כשיגדלו ויבכירו **חייבין** בבכורה, דכולי האי לא תפיס הנכרי. **העמיד ולדות תחת אמותיהם** שפתח לו פתח לנכרי ואמר לו שאם ימותו הבהמות יקח לולדות המגיעות לחלק לו שראל ויהיו תחתן באותן דמים עד אותו זמן שחייב לשלם לו, אלימא יד עכו"ם ושיכרא בדור אחד יותר, ולכן גם ולדי ולדות פטורין, אבל ולדי ולדות חייבים. **רבן שמעון בן גמליאל אומר אפילו עד עשרה דורות פטורין, שאחריותן לבעלים,** דלעולם מאי דמשקיה נכרי תפיס. **ה) רחל שילדה כמין עז ועז שילדה כמין רחל, פטור מן הבכורה,** דכתיב (במדבר יח, יח) "אך בכור שור" עד שיהא הוא שור ובכורו שור, **ואם יש בו מקצת סימנים שדומה בקצת מקצת** עד שיצר שהוא מאותו המין **חייב. ו) רחל שלא בכרה וילדה שני זכרים ויצאו שני ראשיהן כאחד, רבי יוסי הגלילי אומר: שניהן לכהן, שנאמר** (שמות יג, יב): **"הזכרים לה"** משמע שנים. **וחכמים אומרים אי אפשר לצמצם ולא יצאו שניהם ביחד אלא האחד יצא תחילה ולא יודעינן איזה מהם, אלא אחד לו ואחד נותן לכהן, ואיזה מהם נותן רבי טרפון אומר, הכהן בורר לו את היפה דמן הסתם היפה הבכרה יצא לראשונה, רבי עקיבא אומר משמעים ביניהן,** דהבעלים והכהן אין להם תרון זה על זה בחלוקתן, והשמן שהוא כרוך בהן, **ובין שהבעלים מחזיק המוציא מחברו עליו הראיה, ובין שהבעלים מחזיק המוציא מחברו עליו הראיה, והכחוש נותן לכהן הוא בין שניהם, וכיון שהבעלים מחזיק המוציא מחברו עליו הראיה, אסור בשחיטה עד שיפשיד. ז) שני זכרים ונקבה, אחד זכר ואחד נקבה, שניהם לכהן, זכר ונקבה, הזכר לכהן. שני זכרים ונקבה, אחד זכר ואחד נקבה, שניהם לכהן, זכר ונקבה, הזכר לכהן. שני זכרים ונקבה, אחד זכר ואחד נקבה, שניהם לכהן, זכר ונקבה, הזכר לכהן. שני זכרים ונקבה, אחד זכר ואחד נקבה, שניהם לכהן, זכר ונקבה, הזכר לכהן. ח) אחת בכרה ואחת שלא בכרה ולידו שני זכרים, ואיזה מהם נותן לכהן, ואיזה מהם הכהן בורר לו את היפה דמן הסתם היפה הבכרה יצא לראשונה. רבי עקיבא אומר משמעים ביניהן, דהבעלים והכהן אין להם תרון זה על זה בחלוקתן, והשמן שהוא כרוך בהן, בין ישראל לכהן הוא בין שניהם, וכיון שהבעלים מחזיק המוציא מחברו עליו הראיה, והכחוש נותן לכהן והשני שנשאר ירעה עד שיסתאב, דהיינו שהוא אסור בשחיטה עד שיפשיד כל בכור, ותיב הישראל בפמתנות, כשישתקטנו יתן לכהן הזרוע לבקה, דמסזה נפשיך אי בכור הרי כלו לכהן ואם לאו בכור, הרי הוא חיב בפמתנות, והראשון שהוא לכהן גם הוא ירעה עד שיהא בו מום, דבזמן הזה אין שוחטין את הבכור עד שיפשיד בו מום.**

א' סיון

ב **כל הקדשים שקדם מום קבוע להקדשן,** הרי הן כמקדיש עצים לצמים לתמיד ואין בהן קדשת הגוף, ומיירי שהקדישן לתמיד ולבנים מהן קרבן למזבח (רש"י) **נפדו ונמכרו בחולין, חייבין בבכורה ובמתנות** זרוע ולחיים וקיבה כחולין גמורין, **ויוצאין לחלין להנזיר ולהנעבד** כשאר בהמת חלין, אבל כל זמן שלא נפדו סובר האי תנא דקדשת דמים מדחה מן הבכורה, שאין קדשת בכור חלה על קדשת דמים, **ונולדן וחלבן מתר לאחר פדיונן,** אבל מקדיש תמימים ונעשו בעלי מומין ולדן אסור כדלקמן מ"ג, ומיירי שנתערבו לפני פדיון ותתיל לאחר פדיון, **וחלבן נמי אם הקדישן תמימים** כדלקמן (דברים יב, יט) "תזבח ואכלת בשר", דרשינן ("תזבח" – "בשר" – "אכלת") ולא לבלבך, "בשר" ולא חלב, **והשותין בחרן אפילו** קדם פדיון **פטור ואין עושין תמורה** אפילו קודם פדיון דהם המיר בהמה אחרת על זו איננה נעשית תמורה, דרק כשהיתה טוב מעקרא נעשית תמורה אבל רע מעקרא איננה נעשית תמורה, **ואם מתו יפדו,** ואף על פי שאין פודין הקדשים להאכילן לכלבים, הני כעצים בעלמא הם, **חוץ מן הבכור** שאם קודש מרחם, ואפילו קדם מומו להקדשו של עליה קדשה גמורה אלא שאין כשרים להקרב, **ומן המעשר** בהמה, דכתיב גבי מעשר (ויקרא כז, לב) "לא יבקר בין טוב לרע", ורע נקרא בעל מום. **ג) כל שקדם לקדשן את מומן, או אפילו קדם מום עובר להקדשן,** דמום דעכר כמאן דליתא, **אלאחר מכאן נולד להם מום קבוע ומדא, פטורים מן הבכורה ומן המתנות,** דכתיב גבי מקדשים (דברים יב, טז) "כצבי וכאיל", מה צבי ואיל פטורין מן הבכורה (דברים יד, כג) "אשר יולד בבקרך ובצאנך", ולא צבי ואיל אף פטולי המקדשין שנפדו פטורין מן הבכורה, **ומן המתנות,** דהיינו זרוע ולחיים והקבה, **ואינן יוצאין לחלין בפדיון להנזיר ולהנעבד,** דכתיב (שם יב, טז) "תזבח ואכלת" אין לך בהן אלא תזבח וזריחה, **ונולדן וחלבן אסור אפילו לאחר פדיון.** ונולדן מיירי בנתערבו לפני פדיון ונולדו לאחר פדיון, חלבן אסור, דכתיב (שם) "ואכלת בשר", ולא חלב, **והשותין בחוץ לארץ קרבן, חייב.** ואף על פי שאינן רואיין לאהל מועד, מיירי בדקין שקבעון כדפרשתי לעיל. **ומעשין תמורה** קדם פדיונן, דכתיב (ויקרא כז, י) "טוב בערכו או רב בטובו", ורע נקרא בעל מום. **ואם מתו יקברו,** דאין פודין קדשים להאכילן לכלבים. צאו ברדל נקרא ששם הבהמה בדמים קבוצים ומשלם לו אחר כמה שנים אותן דמים, בין מתו בין הוזלו, וחולקין בולדות שנולדו באותו זמן **ד) המקבל צאן ברדל מן הנכרי, ולדות פטורין מן הבכורה,** דהיינו בה ולדות פטורות מן הבכורה, כיון דאי לא יהיב ליה זוזי לנכרי לוקח הבהמה, ואי לא משכח לבהמה לוקח לולדות, **חייב** דכתיב "בבקרך ובצאנך", **אבל ולדי ולדות** כשיגדלו ויבכירו **חייבין** בבכורה, דכולי האי לא

א' סיון

שיפל בו מום ופטור מן המתנות, ואפילו בזמן הבית גם כן יראה עד שיסתאב, כי הני ספק חלין לעזרה (רש"י), **רבי יוסי פוטר** מהמתנות, אפילו בשלו דהני כמו שזקה בו הכהן וכשנפל בו מום נתנו לישראל, ונמצא שהוא מקדם שהוא בורר לו את היפה, אלא סובר שגם מחיים נחלקו, דהיינו שנתן אותן לישראל שמתן מחיים שניהם נחלקו, **רבי עקיבא אומר המוציא מחברו עליו הראיה.** ילדו **שתי נקבות ויזכר** ויצאו **אז שני זכרים ושתי נקבות אין כאן כלום. ח) אחת בכרה ואחת שלא בכרה ולידו שני זכרים, אחד לו ואחד נותן לכהן,** ואיזה מהם נותן דמן הסתם היפה הבכרה יצא לראשונה, **רבי עקיבא אומר משמעים ביניהן,** דהבעלים והכהן אין להם תרון זה על זה בחלוקתן, והשמן שהוא כרוך בהן, בין ישראל לכהן הוא בין שניהם, וכיון שהבעלים מחזיק המוציא מחברו עליו הראיה, והכחוש נותן לכהן והשני שנשאר **ירעה עד שיסתאב,** דהיינו שהוא אסור בשחיטה עד שיפל בו מום, דהוא ספק בכור, **ותיב** הישראל **בפמתנות,** כשישתקטנו יתן לכהן הזרוע לבקה, דמסזה נפשיך אי בכור הרי כלו לכהן ואם לאו בכור, הרי הוא חיב בפמתנות, והראשון שהוא לכהן גם הוא ירעה עד שיהא בו מום, דבזמן הזה אין שוחטין את הבכור עד שיפל בו מום ופטור מן המתנות, ואפילו בזמן הבית גם כן ירעה עד שיסתאב, רבי יוסי פוטר מהמתנות, אפילו בשלו דהני כמו שזקה בו הכהן וכשנפל בו מום נתנו לישראל, ונמצא שהוא מקדם שהוא בורר לו את היפה, אלא סובר שגם מחיים נחלקו, דהיינו שנתן אותן לישראל, ונמצא שהוא מקדם שהוא בורר לו את היפה, **רבי עקיבא אומר המוציא מחברו עליו הראיה.** ילדו **שתי נקבות ויזכר** ויצאו **אז שני זכרים ושתי נקבות אין כאן כלום.** (ותוספות כתבו דקמן אפילו רבי יוסי הגלילי סובר דאין לכהן כלום, כיון שעקבה נולדה עמו בטלה בכורתו לגמרי.) **ז) שתי רחלות שלא בכרו וילדו שני זכרים, נותן שניהם לכהן, זכר ונקבה, הזכר לכהן. שני זכרים ונקבה, אחד זכר ואחד נותן לכהן.** ואיזה מהם נותן דמן הסתם היפה הבכרה יצא לראשונה. **רבי עקיבא אומר משמעים ביניהן,** דהבעלים והכהן אין להם תרון זה על זה בחלוקתן, והשמן שהוא כרוך בהן, בין ישראל לכהן הוא בין שניהם, וכיון שהבעלים מחזיק המוציא מחברו עליו הראיה, והכחוש נותן לכהן והשני שנשאר **ירעה עד שיסתאב,** דהיינו שהוא אסור בשחיטה עד שיפל בו מום, דהוא ספק בכור, **ותיב** הישראל **בפמתנות,** כשישתקטנו יתן לכהן הזרוע לבקה, דמסזה נפשיך אי בכור הרי כלו לכהן ואם לאו בכור, הרי הוא חיב בפמתנות, והראשון שהוא לכהן גם הוא ירעה עד שיהא בו מום, דבזמן הזה אין שוחטין את הבכור עד

מסכת בכורות פרק ג

פרק ג א) הלוקח בהמה מן הנכרי ואין ידוע אם בכרה אם לא בכרה, רבי ישמעאל אומר אם קנה עז בת שנתה, שילקדה בתוך שנתה, ואם אינו ידוע אם בכרה מכאן ואילך ספק וזקנה ואינו ידוע אם בכרה לכהן בת שתים ואם לא בכרה לכהן ואילך ספק. פרה וחמור בנות שלש ואם לא בכרה מכאן ואילך ספק. אמר רבי עקיבא אלו בולד בלבד בהמה היתה נטרת היה בדבריך, דבהמה שנתה ואם אינו ידוע אם בכרה לכהן, אלא אמרו חכמים הלוקח בבהמה דקה טנוף, דהיינו אבעבועות של דם שפולטת הבהמה, כשמניח רוצה הבקר לשנה מולך שימוחו, ושמא נטפה בתוך שנתה, הרי ספק ולד ונטפרה מן הבכורה, לכך אפילו עז בת שנתה ספק היא. ובגשה הסימן שליא, כסוי שהבעבר מנח בו, ובאשה שפיר עור שיש בו צורת הולד שליא זה הכלל, כל שידוע שבפרה אין כאן לכהן כלום, וכל שידוע שלא בפרה הרי זה לכהן, אם ספק, יאכל במומו לבעלים. רבי אליעזר בן יעקב אומר, בהמה נפה ששפעה חרדת דם, שהפילה תחיכת דם, הרי זו תקבר ונפטרה מן הבכורה, ולכך תקבר כשמניח שקורבין אותה יודע שהבא אחריו אינו קדוש בבכורה, אבל מן הדין אינו צריך לקוברה דיש מחצה נקבות וסומך לה מעט שנדמה לולד ולבעמים הוה טנוף, ובשליא אין צריך לקוברו דהכל יודעים דאי אפשר לשליא בלא ולד. ב) רבן שמעון בן גמליאל אומר הלוקח בהמה מניקה מן הנכרי, אף על פי שראינו שהחליבה לפני שילדה הוא, אינו חושש שמא בנה של אחרת היה והיא עדין לא בכרה. וכן אם נכנס לתוך עדרו וראה את המכבדות מניקות ואת שאינן מכבדות מניקות, אין חוששין שמא בנה של זו שמכבדת בא לו אצל זו שאינה מכבדת, או שמא בנה של זו שאינה מכבדת בא לו אצל בנה של אחרת, אבל אם נכנס לתוך עדרו וראה את המכבדות מניקות ואת שאינן מכבדות מניקות, אין חוששין שמא בנה של זו שמכבדת בא לו אצל זו שאינה מכבדת, אבל אם נכנס לתוך עדרו וראה מכבדת ומניקה אינו חושש שמא בנה של זו בא לו אצל זו. ג) רבי יוסי בן משלם בקופיץ מכאן ומכאן ותולש השער אם השער לראות מקום המום, ואפילו לבתחילה מתר לתלש השער כדי להראות מקום המום לחכם.

רבי יוסי פוטר. מת אחד מהן, רבי יוסי פוטר מן המתנות, יחלוקו. רבי עקיבא אומר, המוציא מחברו עליו הראיה. שתי נקבות וזכר, או שני זכרים ושתי נקבות, אין כאן כלום. **ח** אחת בכרה ואחת שלא בכרה וילדו שני זכרים, אחד לו ואחד לכהן. רבי טרפון אומר, הכהן בורר לו את היפה. רבי עקיבא אומר, משמנין ביניהן, והשני ירעה עד שיסתאב. רבי יוסי פוטר, שהרי רבי יוסי אומר, כל שחליפיו בידי כהן, פטור מן המתנות. רבי מאיר אומר, מת אחד מהן, רבי טרפון אומר שניהם אינן בכור, הראשון משום שאינו פטר רחם, כיון שנולד מן הבד, והשני משום שקדמו אחר ואינו בכור, וצריך שיהא בו מום ופטור מן המתנות, ואפילו בזמן הבית גם בכור וגם פטר רחם.

ב **כל הקדשים שקדם מום קבוע להקדשן, ונפדו, חייבים בבכורה ובמתנות, ויוצאין לחלין וזלחבעבד, ונולדן וחלבן מתר לאחר פדיונן, והשותין בחוץ פטור, ואין עושים תמורה, ואם מתו יפדו, ומן הבכור ומן המעשר: ג** **כל שקדם קדקדשן את מומן, או מום עובר לקדקדשן, אבל מכאן נולד להם מום קבוע ומדא, פטורים מן הבכורה ומן המתנות, ואינן יוצאין לחלין בפדיון להנזיר ולהנעבד, ונולדן וחלבן אסור אפילו לאחר פדיון, והשותין בחרן אפילו קדם פדיון פטור ואין עושין תמורה, ואם מתו יקברו. ד) המקבל צאן ברדל מן הנכרי, ולדות פטורין מן הבכורה, ותיב הישראל בפמתנות, כשישתקטנו יתן לכהן הזרוע לבקה, דמסזה נפשיך אי בכור הרי כלו לכהן ואם לאו בכור, הרי הוא חיב בפמתנות, והראשון שהוא לכהן גם הוא ירעה עד שיסתאב. ט** **יוצא כמו שזקה בו הכהן וכשנפל בו מום נתנו לישראל, ונמצא שהוא מקדם שהוא בורר לו את היפה, אלא סובר שגם מחיים נחלקו, דהיינו שנתן אותן לישראל, ונמצא שהוא מקדם שהוא בורר לו את היפה, רבי עקיבא אומר, המוציא מחברו עליו הראיה. ילדו זכר ונקבה, אין כאן כלום. יוצא דופן, הבא אחריו, בכור לרחם לא ילדה. שכבר יצא אחר קדם. ט) יוצא דופן דהיינו בהמה שהוציאו דרך הכדופן על ידי שחתכו האם מן הצד והוציאו הבנים, והבא אחריו, ולד שילדה אחר זמן דרך הרחם, רבי טרפון אומר שניהם יראו עד שיסתאבו, בעבלים, דמסקפקא ליה אי בכור לולדות קדש או בכור לרחם קדש, דכתיב (שמות יג, יב): "בכור פטר רחם", ומן מסקפקא ליה שפמא שניהם אינן בכור, הראשון משום שאינו פטר רחם, כיון שנולד מן הבד, והשני משום שקדמו אחר ואינו בכור, וצריך שיהא בו מום ופטור מן המתנות.**

ב **כל הקדשים שקדם מום קבוע להקדשן,** הרי הן כמקדיש עצים לצמים לתמיד ואין בהן קדשת הגוף, ומיירי שהקדישן לתמיד ולבנים מהן קרבן למזבח (רש"י) **נפדו ונמכרו בחולין, חייבין בבכורה ובמתנות** זרוע ולחיים וקיבה כחולין גמורין, **ויוצאין לחלין להנזיר ולהנעבד** כשאר בהמת חלין, אבל כל זמן שלא נפדו סובר האי תנא דקדשת דמים מדחה מן הבכורה, שאין קדשת בכור חלה על קדשת דמים, **ונולדן וחלבן מתר לאחר פדיונן,** אבל מקדיש תמימים ונעשו בעלי מומין ולדן אסור כדלקמן מ"ג, ומיירי שנתערבו לפני פדיון ותתיל לאחר פדיון, **וחלבן נמי אם הקדישן תמימים** כדלקמן (דברים יב, יט) "תזבח ואכלת בשר", דרשינן ("תזבח" – "בשר" – "אכלת") ולא לבלבך, "בשר" ולא חלב, **והשותין בחרן אפילו** קדם פדיון **פטור ואין עושין תמורה** אפילו קודם פדיון דהם המיר בהמה אחרת על זו איננה נעשית תמורה, דרק כשהיתה טוב מעקרא נעשית תמורה אבל רע מעקרא איננה נעשית תמורה, **ואם מתו יפדו,** ואף על פי שאין פודין הקדשים להאכילן לכלבים, הני כעצים בעלמא הם, **חוץ מן הבכור** שאם קודש מרחם, ואפילו קדם מומו להקדשו של עליה קדשה גמורה אלא שאין כשרים להקרב, **ומן המעשר** בהמה, דכתיב גבי מעשר (ויקרא כז, לב) "לא יבקר בין טוב לרע", ורע נקרא בעל מום. **ג) כל שקדם לקדשן את מומן, או אפילו קדם מום עובר להקדשן,** דמום דעכר כמאן דליתא, **אלאחר מכאן נולד להם מום קבוע ומדא, פטורים מן הבכורה ומן המתנות,** דכתיב גבי מקדשים (דברים יב, טז) "כצבי וכאיל", מה צבי ואיל פטורין מן הבכורה (דברים יד, כג) "אשר יולד בבקרך ובצאנך", ולא צבי ואיל אף פטולי המקדשין שנפדו פטורין מן הבכורה, **ומן המתנות,** דהיינו זרוע ולחיים והקבה, **ואינן יוצאין לחלין בפדיון להנזיר ולהנעבד,** דכתיב (שם יב, טז) "תזבח ואכלת" אין לך בהן אלא תזבח וזריחה, **ונולדן וחלבן אסור אפילו לאחר פדיון.** ונולדן מיירי בנתערבו לפני פדיון ונולדו לאחר פדיון, חלבן אסור, דכתיב (שם) "ואכלת בשר", ולא חלב, **והשותין בחוץ לארץ קרבן, חייב.** ואף על פי שאינן רואיין לאהל מועד, מיירי בדקין שקבעון כדפרשתי לעיל. **ומעשין תמורה** קדם פדיונן, דכתיב (ויקרא כז, י) "טוב בערכו או רב בטובו", ורע נקרא בעל מום. **ואם מתו יקברו,** דאין פודין קדשים להאכילן לכלבים. צאו ברדל נקרא ששם הבהמה בדמים קבוצים ומשלם לו אחר כמה שנים אותן דמים, בין מתו בין הוזלו, וחולקין בולדות שנולדו באותו זמן **ד) המקבל צאן ברדל מן הנכרי, ולדות פטורין מן הבכורה,** דהיינו בה ולדות פטורות מן הבכורה, כיון דאי לא יהיב ליה זוזי לנכרי לוקח הבהמה, ואי לא משכח לבהמה לוקח לולדות, **חייב** דכתיב "בבקרך ובצאנך", **אבל ולדי ולדות** כשיגדלו ויבכירו **חייבין** בבכורה, דכולי האי לא

רבי יוסי פוטר. מת אחד מהן, רבי יוסי פוטר מן המתנות, יחלוקו. רבי עקיבא אומר, המוציא מחברו עליו הראיה. שתי נקבות וזכר, או שני זכרים ושתי נקבות, אין כאן כלום. **ח** אחת בכרה ואחת שלא בכרה וילדו שני זכרים, אחד לו ואחד לכהן. רבי טרפון אומר, הכהן בורר לו את היפה. רבי עקיבא אומר, משמנין ביניהן, והשני ירעה עד שיסתאב. רבי יוסי פוטר, שהרי רבי יוסי אומר, כל שחליפיו בידי כהן, פטור מן המתנות. רבי מאיר אומר, מת אחד מהן, רבי טרפון אומר שניהם אינן בכור, הראשון משום שאינו פטר רחם, כיון שנולד מן הבד, והשני משום שקדמו אחר ואינו בכור, וצריך שיהא בו מום ופטור מן המתנות, ואפילו בזמן הבית גם בכור וגם פטר רחם.